

kom dela za spomenik padlim vojakom. Visokega gosta je pozdravil na trgu pred cerkvijo na Brezjah predsednik Zveze g. Mirko Ratej s člani glavnega odbora. G. minister se je razgovarjal s predstavniki bojnikov in jim je želel mnogo uspeha.

Drugi dan sta se pa udeležila praznika tudi ban dr. Marko Natlačen in ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Zborovanje bojnikov pred praznikom

V soboto pred bojniškim praznikom je bila proti večeru seja glavnega in širšega odbora Zveze bojnikov. Zveza šteje 40 skupin in 6000 sodelujočih članov, katerih pa je vsako leto manj radi odmiranja. Tokrat je bilo sklenjeno, da se bodo sprejemali za člane do služeni kadrovc in se bo na ta način članstvo zopet dvignilo.

Blagoslovitev nove postaje in služba božja na Brezjah

Glavni nedeljski bojniški praznik je začel zjutraj s slovesno blagoslovitvijo nove postaje Otoče-Brezje, katero je izvršil po izrečenih pozdravih banu in škofu sam ljubljanski škof

Bog živi našo nam deželo,
Bog živi ves slovenski svet,
brate vse,
kar nas je
sinov sloveče matere...

France Prešeren.

ob navzočnosti odličnih osebnosti in ljudskih množic.

Po opravljenih blagoslovitvenih slovesnostih je šel ves sprevod z Otoč peš na Brezje, kjer je pozdravil pred cerkvijo bana in škofa predsednik Zveze bojnikov s člani odbora.

Ob 10 je bilo zbranih na Brezjah do deset tisoč ljudi. Sv. mašo in pridigo je imel ljubljanski vladika. V svojem govoru je škof poudaril, da so se zbrali stari in mlajši bojniki pri Mariji, da jim izprosi pri Bogu mir, svobodo in red, da bomo zamogli tako izpolnjevati dolžnosti, da si zaslužimo večno življenje. Po sv. maši je po odigranju ter odpetju žalostink opravil škof dr. Rožman molitve za padle vojaše, nakar je zaigrala godba ponovno žalostinko in je sledil razhod.

Po svetu

Kardinal ljudskih kuhinj, tako imenujejo Parizani sedanega svojega nadškofa kardinala Suharda. Suhard je naslednik slovečega kardinala Verdierja, ki se je proslavil s svojim delom med delavci, zlasti z gradnjo cerkva v pariških predmestjih. Toliko jih je bilo zgrajenih, da je nadškof Verdier dobil značilen naziv: kardinal 110 cerkva. Njegov naslednik Suhard je vreden dedič njegovega duha in nadaljevalec njegovega delovanja. To je pokazal v težkem času, ki so ga preživljali Parizani med vojno in po zasedbi Pariza. Kardinal Suhard ni hotel zapustiti svojih vernikov, marveč je ostal med njimi, da jih je bodril ter jim pomagal. Ko je po zasedbi Pariza začelo primanjkovati hrane, je kardinal s pomočjo sester sv. Vincencija in drugih verskih redov ter krščanskih društev organiziral ljudske kuhinje, ki so delile hrano vsem, ki so trpeli pomanjkanje. Nič se ni vprašalo, kateri veri ali kateri stranki kdo pripada, pomagalo se je vsem. Kardinal je sam vodil to delo ter nadzoroval ljudske kuhinje. To veliko delo krščanske ljubezni je kardinala zelo priljubilo med siromašnimi sloji Pariza, ki so nadškofa Suharda poimenovali s častnim nazivom »kardinal ljudskih kuhinj«.

Osvoboditev Jeruzalema je eden izmed vojnih ciljev, za kojih uresničenje se Italija voj-

skuje. Palestina z Jeruzalemom je sedaj pod nadoblastjo Angležev. Do svetovne vojne, ki se je začela leta 1914. ter se končala leta 1918., je bila Sveta dežela včlanjena v turško državo. Zmaga zaveznikov — Anglije, Francije, Italije, Amerike — je zelo omejila turško državno ozemlje. Med izgubljenimi pokrajina mi je bila tudi Palestina, ki so jo zasedli Angleži. Glavni nagibi te zasedbe kajpada niso bili verski, izvirajoči iz varstva svetih krajev (Jeruzalema, Betlehema, Nazareta itd.), ki se nahajajo v Sveti deželi, marveč predvsem politični. Palestina je sosedinja Sueškega prekopu, ki je za angleški imperij nenadomestljive važnosti radi pota v Indijo in obrambe te velevažne angleške kolonije. Po tem ozemlju tečejo tudi glavni petrolejski vodi v obmorska pristanišča ob Sredozemskem morju. Iz istih razlogov obrača sedaj fašistična Italija svoje oči v Palestino, da bi jo spravila pod svojo oblast. Če se ji to posreči, bi to bil zelo hud udarec za dosedanje premoč Anglije v vzhodnem delu Sredozemskega morja. Katoliški krogi Italije pa imajo pri svojih stremljenjih na Palestino zgolj verske nagibe: osvoboditev svetih krajev, ki bi naj prišli pod oblast katoličanov in katoliške Cerkve.

Resno ogrožen položaj francoske kolonije Indokina. Odkar se je Francija predala in

Kratke tedenske novice

Seja naše vlade bo na obletnico sporazuma s Hrvati 26. avgusta v Zagrebu. Ob tej priliki bodo objavljene še dalje časa napovedane uredbe, ki se tičejo predrugačenja našega gospodarskega in socialnega življenja.

Bolgarska vlada je dobila poziv romunske vlade, da se sestane 19. avgusta v Craiovi zastopstvo obeh držav radi vrnitve južne Dobrudže Bolgariji z mejami, kakor so bile leta 1912.

Romunsko in madžarsko zastopstvo se je po tridnevem odmoru 19. avgusta zopet sestalo v Turn Severinu. Na madžarske zahteve glede Sedmograške, ki jih je označila Romunija kot nesprejemljive, je odgovorila romunska vlada z novim predlogom, ki temelji na načelu zamenjave prebivalstva.

Grška križarka »Hella« je bila pri otoku Timos v pristanišču torpedirana od neznane podmornice. Radi potopitve te bojne ladje se je zaostrišlo razmerje med Grčijo in Italijo, ker skuša Anglija naprtiti Italiji krivdo torpediranja.

Razmerje med Italijo in Švico se je zaostrišlo, ker so angleška letala že parkrat preletela švicarsko ozemlje in bombardirala industrijska središča v Gornji Italiji.

Vlada na Slovaškem je prepovedala Slovakinjam pod 40. letom starosti služiti v judovskih hišah.

Na podlagi odloka kanclerja Hitlerja so v zadnjih tednih postopno izpustili iz ujetništva skoro vse poljske ujetnike.

200.000 francoskih delavcev in veliko število francoskih ujetnikov je začelo 17. avgusta v od Nemcev zasedeni Franciji obnovitvena dela, ki bodo trajala dve leti.

Angleški minister za vojne dobave Herbert Morrison je rekel 18. avgusta, govorec o vojnih ciljih Anglije, da se ta pripravlja na svetovno ofenzivo, v katero bo prešla v pravem trenutku.

V Angliji obstoji »česka legija«. Po nemških poročilih pa vsi Čehi niso pripravljeni, da bi se bojevali. Nekaj se jih je uprlo. Zato so angleške oblasti spravile okrog 200 Čehov v koncentracijski tabor.

V Londonu zbrani belgijski ministri, senatorji in poslanci so podpisali zadnjo nedeljo svečano izjavo, s katero stavljajo Angliji na razpolago vse razpoložljivo belgijsko brodogradnjo, mornarje, vojaše, opremo in surovine belgijske afriške kolonije Kongo.

Bivši osebni tajnik ameriškega predsednika Wilsona, polkovnik Beckenbridge, je izrazil v svojem nedeljskem govoru po radu upanje, da bodo Zedinjene države kmalu potegnile meč iz nožnice v obrambo svobode in človeštva. Med Nemčijo in svetovnim zavojevanjem, je dejal, stoji Anglija in Amerika.

Ameriški predsednik Roosevelt in kanadski ministrski predsednik sta podala 18. avgusta skupno uradno izjavo, po kateri je bila sklenjena skupna obramba Združenih držav in Kanade na kopnem, v zraku in na morju.

Ameriški listi pišejo, da je treba govoriti ne le o »bitki za Anglijo«, marveč tudi o »bitkah za Nemčijo in Italijo«.

Mogočni Jurij

Povest iz domačih hribov

*

Nesporazum. Kmetu Hostniku je pogorelo gospodarsko poslopje. Lahko bi požar še pravočasno pogasili, a tega ni hotel, ker je bil zavarovan. Gasilci so prišli ravno prav, da so ostalo poslopje rešili ognja. Prišel je nadzornik zavarovalnice, si ogledal nastalo škodo in vprašal Hostnika, koliko zahteva odškodnine. »No,« previdno meni Hostnik, »takole okrog 50.000 din boste že odprnili.« »Veste kaj, Hostnik,« je dejal nadzornik, »tako velike vsote bržkone ne boste dobili od nas. Paragraf peti zavarovalne police izrecno dovoljuje, da lahko zavarovalnica plača v gotovini ali pa nastalo škodo sama popravi, to se pravi, da stavbo spet na svoj račun pozida. In mi bomo zidali!« Hostnik je stis-

Končnik mu ni dal izgovoriti, zagrabil ga je okoli pasa, ga nesel pred duri in zavihel in zagural na gnoj. Nato je vrgel še dežnik in klobuk za njim čes:

»Lump! Falot! Zdaj veš, kje so duri! Enkrat še mi poskusi in prestopi mi še kdaj moj prag!«

Počasi se je advokat pobral, odhitel po stezi in za plotom mimogrede obstal ter zagodljal:

»Jaz bom še večkrat prestopil ta prag; pa ti boš zletel iz hiše. Je že moja ta hiša in ne več tvoja.«

Kolikor so ga noge nesle, je hitel po bregu dol. Končnik se je tresel od jeze in trajalo je dobro uro, preden se je spet pomiril.

Čeprav je Tilka svojemu možu zelo v dobro štela, da se je tako močnato zanjo postavil, ji le ni hotelo ugajati, da je Hudnika tako surovo nagnal. Saj je advokata s tem le razkuril, da se bo hotel maščevati; to pa je bilo tem bolj nevarno, ker je bilo po vsem, kakor je advokat Juriju grozil, sklepati, da ima advokat Jurija popolnoma v svoji oblasti.

Tilka se je po pravici bala. Že naslednje dni je dobil Končnik advokatski račun, ki mu ga je poslal dr. Hudnik

17

in ki se je glasil na ogromni znesek šest tisoč in pet sto kron. Nato so prihajala dan za dnem uradna in zasebna pisma, ki so Končnika bolj in bolj razburjala. Pisal je zdaj še več in še daljša pisma kakor zadnje čase, odhajal je skoraj vsak dan od doma in je prihajal vsak dan bolj potet.

Tilko je od dne do dne bolj skrbelo. Prijetno presenečenje zanj je bilo, ko je videla, da je Jurij zdaj spet vsako nedeljo šel v cerkev, in sicer ne le dopoldne k opravi, ampak tudi popoldne k večernicam. Po vsem njegovem vedenju pa je morala sklepati, da je že blizu na kantu. Ali ga je smela v takih okoliščinah zapustiti? Štirje tedni, kolikor je bila obljubila, so se bližali kraju. Če bi jo resno poprosil, naj ostane, bi mu ne mogla odreči. Pa ni rekel nič. Le večkrat jo je pogledal tako otožno in proseče, da ji ti njegovi pogledi niso mogli uiti. Zadnji dan pred njenim odhodom jo je poklical v sobo, sprva se je gojtil z besedo, potem pa je rekel kratko:

»Jutri torej odhajaš?«

Bila je iznenadena in se je obotavljala z odgovorom:

»Da... Mesec je minul.«

»Toda bi vprašal, kaj sem dolžen.«

»Nič!« je odvrnila užaljeno. »Moja služba je taka, da se mi za te kraje ne znide.«

»Dolžen sem ti še dva tisoč goldinarjev, ki si mi jih za doto prinesla.«

govo poljedelsko proizvodnjo, po drugi strani pa je uvažala vanj nad dve tretjini tega, kar je sam potreboval. Italija je tu navzlic temu, da mejita na obeh straneh Sudana obe njeni kolonialni posesti, imela le podrejeno ulogo. Za bodoči razvoj Sudana je važno, da razpolaga ta z dobrim omrežjem rečnih vodnih poti, ki merijo skupaj 5000 km, in s preko 3000 km železniških prog.

Dve smeri italijanskega napada na Sudan

Italijani skušajo prodreti v angleški Sudan od severa iz Libije in od vzhoda iz Abesinije.

V Libiji bi naj bil zbral italijanski maršal Graziani nad 300.000 mož, s katerimi hoče izvesti napad ne le na Sudan, ampak tudi na Egipt, da bi se polastil Sueškega prekopa.

Na področju severnega Sudana, ob izhodišču železniške proge iz Port-Sudana v notranjščino Sudana, ki gre v dveh smereh čez Kasalo proti jugu in čez Atmo vzporedno z veliko progo iz Kaire v Capetown (čisto na jugu Afrike), so zgradili Angleži na novo mnogo utrd in letališč. Te utrdbe, letališča in železnice bombardirajo Italijani dnevno iz zraka.

Mnogoštevilne angleške protiletalske baterije branijo letališča, predvsem pa železniško križišče portsudanske železnice. Kljub temu se je italijanskim letalom posrečilo popolnoma razdejati obe železniški progi in dolžini večsto metrov. Takšni napadi Angležem po načrtu prekrizujejo oskrbo tistih čet, ki se bore v Sudanu. Odkar so z Aleksandrijo in Sredozemskim morjem pretrgane vse zveze, so britanske afriške čete v Sudanu navezane na ojačenja, na dovoz streliva in živeža čez Aden (čisto v južni Arabiji) in Port-Sudan. To se pravi, da pomeni vsak nov italijanski napad na ta oporišča in na Port-Sudan občutno oslabeitev britanskih čet in okrepitev italijanskih postojank za poznejšo ofenzivo na glavno mesto Sudana — Kartum.

Iz Abesinije so prodrli doslej Italijani v zgornji del nilske pokrajine in so zasedli angleško postojanko Kurmuk. Zasedbo Kurmuka so Italijani dolgo in skrbno pripravljali. Angleži so mesto utrdili in pripravili tam velike količine streliva in živil. Kurmuk obvlada rečne pokrajine Belega in Modrega Nila, ki imata za Sudan in Egipt velik pomen. Italijanske čete so zasedle mesto po srđitih borbah. Po večurni borbi se je Italijanom posrečilo zasesti utrdbo in vkorakati v mesto. Angleške čete so se umaknile proti zapadu.

Z zasedbo Kurmuka je italijanskim četam odprta pot proti Belemu Nilu. Smer napada gre sedaj proti tej reki, da bi se zasedla nato južnoželezniška sudanska proga, ki vodi od Ranada čez Senaro proti glavnemu mestu Sudana, Kartumu.

umre, bi spet ne dobil denarja in bi moral vzeti tisto, katero bi mi zavarovalnica podvalila?! — Ven, ven, mene že ne boš več!

Cejlončani so najbolj strastni kadilci. Učenjaki so že večkrat raziskovali, kje so doma največji prijatelji tobakovih rastlin. Znano je, da so Japonci strastni kadilci. Japonec kadi povsod, celo vojaki, ki jim je bilo med vojno s smrtno kaznijo prepovedano seči po cigaretah, so kadili na najnevarnejših mestih fronte, brez ozira na kazni, ki jih čaka. Prebivalci Cejlona so še večji kadilci od Japoncev. Ti kade neprestano, celo med jedjo. Ponoči se dvignejo z ležišč in pokade nekaj pip tobaka ali več cigaret. Pri njih kade že otroci v starosti od šest

Kratek obris Somalije

Kolonija angleška Somalija meri po razsežnosti 176.000 kvadr. kilometrov, a ima samo 350.000 prebivalcev. Prebivalstvo je zagrizeno muslimansko, bojovito, nenaklonjeno tujcem in se ukvarja z živinorejo, lovom ter trgovino.

Dežela je precej bogata na rudah, ki se pa ne izkoriščajo v zadostni meri.

Britsko Somalijo so osvojili Egipčani leta 1875., toda Angleži so jih pregnali ter prevzeli njih posest. Vendar so proglasili Britsko Somalijo za svojo kolonijo šele leta 1898. Domačini niso bili posebno naklonjeni novim gospodarjem, zato so večkrat izbruhnile vstaje. Hadži Muhamed ben Abdulah je vodil svoje rojake proti osvajalcem dvakrat: leta 1899. in 1903. Angleži so imeli v začetku velike izgube, na kraju pa so vstase porazili in ostali gospodarji v deželi.

Italijanska ofenziva v angleško Somalijo

Napad italijanske vojske na angleško Somalijo se je pričel v treh smereh v širini nekako 100 milj. Sedanji letni čas je za vojaška gibanja posebno težaven. Stepna pokrajina je sedaj skoro brez vode.

Zemljevid k italijanski ofenzivi v angleško Somalijo

Na drugi strani pa je treba priznati, da je tudi položaj v angleški Somaliji postal težavnejši zaradi francoske predaje. Angleška Somalija je sedaj od vseh strani obdana od italijanskega ozemlja.

Kakor znano, francoske oblasti v francoski Somaliji dalj časa niso sprejele pogojev predaje francoske vlade v Vichyju, toda sedaj prihajajo tudi iz Džibutija poročila, da je prevzel tam poveljstvo že novi francoski poveljnik, ki ga je imenovala francoska Petainova vlada. Dosedanji francoski poveljnik, ki je bil naklonjen Angležem, je skupno z dosedanjim guvernerjem odpotoval. Verjetno so francoske oblasti v Somaliji dosegle že popoln sporazum z Italijani.

Italijanska vojska pod poveljstvom abesinskega podkralja vojvoda d'Aosta je prodrla preko meje angleške Somalije, dospela do morja in zavzela pristanišče Zeilo s 7000 prebivalci.

Velika nevarnost za angleško Somalijo bo nastopila, ako se bo Italijanom, katere podpirajo pri prodiranju skozi puščavski svet abesinski vojaki, posrečilo zavzeti največje somalijsko mesto in luko Berbera, ki je glavna prometna postojanka za celotno angleško somalijsko kolonijo, in šteje 20.000 prebivalcev.

V Rimu pravijo, da bosta Zeila in Berbera služili kot izvrstni oporišči za napade na angleško utrdbo Aden ob jugozahodnem koncu Arabije, ter pravijo, da je Aden v resnici Gibraltar Rdečega morja. Ta utrdba bo eden glavnih ciljev italijanskih napadov na tem področju. Z omenjenih dveh postojank bo možno v dobri pol uri prileteti z letali nad Aden. Smatrajo, da bodo pri napadih na to angleško pomorsko postojanko uporabili tudi padalce.

Zaključek

Iz zgoraj povedanega in po dosedanjih uspehih je podana možnost, da uspe Italijanom, ker so Angleži preveč zaposleni z obrambo svoje otoške domovine, zasedba angleškega Sudana in osvojitve ter združitve italijanske, angleške in francoske Somalije.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Smrt in pogreb daleč od okrog znane posestnice. Od Sv. Marjete ob Pesnici poročajo: Tukaj smo spremili k večnemu počitku našo daleč na okrog znano in spoštovano posestnico Kraut Antonijo. Pred 17 leti je izgubila svojega moža Franca, kmeta v Ložanah, ter si je nato uredila pri svojem vinogradu na hribčku Rim v Ruperčah prav lepo svoj dom, kjer je s svojo priznano gostoljubnostjo sprejemala prav

rada svoje znanke in prijatelje. Toda tega prijetnega doma ji ni bilo naklonjeno dolgo uživati. V starosti 69 let jo je Vsemogočni po več dneh hudega trpljenja rešil zemeljske solzne doline in tako smo jo v velikem pogrebem zboru spremili na kraj miru in izročili ob strani njenega pokojnega moža materi zemlji. Ob grobu ji je govoril v slovo šentpetrski g. župnik Žalar, ker leži vinograd blage pokojnice v župniji Sv. Petra ter

»Ne, tega ne bom nikoli vzel,« je rekel odločno; »nočem ti pobrati vsega denarja, saj ga sama potrebuješ.«

Tak njegov odgovor je zadel Tilko kakor strela. Hotela mu je pomagati, hotela se mu je približati, on pa je očitno preveč ponosen, da bi od nje kaj sprejel. V hipu jo je minula dobra volja, mehka čustva so splahnela, suho in hladno je dejala:

»Še na misel mi ne pride, da bi se komu silila. Ni bila nikoli moja navada.«

Delj časa sta oba spet molčala. Potem je spet jel on iskati besedo. Z muko je spregovoril:

»Tilka, zaradi otroka — zaradi tistega škerjančknega otroka — tu sem nedolžen. To je velika lumparija.«

Njo je oblila rdečica. Ali je bila žena? Ali jo je bilo sram? Ni si znal razložiti.

»Tilka,« je še enkrat sveto pritrdil, »lahko prisežem, da s to žensko nisem nikoli kaj imel. Vse se je zlagala... Verjemi mi!«

»Če sodišče koga obsodi, da mora plačati, potem ne more biti kar tako brez vzroka,« je odgovorila trpko.

Ko da ga je udarila po licu, tako se mu je ob teh besedah spatil obraz, s prežalostnim pogledom jo je pogledal, planil pokonci in odhitel.

Tilka je šla v svojo izbo in se je začela bridko jokati. Ali mu je storila krivico? Da. Ko je videla, da se svoje nezvestobe keša, bi ga ne bila smela zavrniti. Ali pa je kesanje resnično in pravo, če grešnik greh trdo-

vratno taji? Ako pa je vendarle nedolžen? Ne, ne, saj priča vse zoper njega. Toda njegova trdna beseda, vse njegovo vedenje je vendar takšno, da si ni mogoče misliti, da bi se lagal. Na vsak način bi mu bila morala pokazati več vere in več dobre volje. Saj je že itak ves pobit in potr. Nikogar nima, ki bi z njim čutil. Ali je prav, da mu je zaradi nje še bolj težko pri srcu? Ne, zgovoriti se mora še z njim. Jutri se bo lepo z njim pomenila.

Toda drugo jutro Tilka Jurija ni več našla; odšel je ponoči. Žena je bila v veliki zadregi. Brez slovesa ni mogla iti in hiše tudi ni mogla kar tako pustiti. Čakala je dan, čakala dva dni. Ko Jurija tudi tretji dan ni bilo, se je odpeljala v bližnje mestce, da bi Treziko, svojo prijateljico, vprašala za svet. Pri Treziki je nepričakovano srečala Špetinovega Matija, ki ji je vedel povedati veliko novico. Končnika so, tako je večni romar povedal, včeraj zjutraj zaradi lažnive krive, katere so ga osumili, zaprli prav v trenutku, ko je hotel Bog ve kam odpotovati, da bi se ognil posledicam svojega zavoženega gospodarstva.

IX.

Bilo je o kresu. V gostilni Pri Tirolcu v Podklancu je bila dražba; sodnijsko so prodajali Končnikovo posestvo na Ledinah, in sicer najprej Ledinekovo kmetijo s pritliklinami zase, potem pa še posebej Končnikove premičnine.

se je pokojna v svojih molitvah rada zatekala k Gorskemu Materi. Domači cerkveni pevski zbor ji je na domu in na pokopališču zapeel žalostinke. Naši blagi pokojniki naj sveti večna luč!

Pogreb žrtve roparjev. V torek smo spremili pri Sv. Barbari v Halozah na pokopališče od gnušanih roparjev zverinsko ustreljeno trgovko Juliko Debeljak iz hiše žalosti v Medribniku. Na domu se je poslovila od nje sosed Anton Jurgec z ganljivim govorom. Voz s truplom so zasuli s cvetjem in venci. Pogreba se je udeležila vsa župnija in mnogi poslovni znanci in prijatelji iz vseh krajev, tudi iz Ptuja, Sv. Miklavža, Sv. Lenarta, Varaždina, Bednje itd., ki so pripeljali s seboj tudi krasne vence. G. župnik je z vso ognjevitostjo in ogorčenostjo obsodil ubijalčev roko in omenil, da v svojem 24 letnem mašniškem poklicu ni doživel tako žalostnega pogreba. Suho ni ostalo nobeno oko, saj mora vendar vsakemu se smiliti družina, pokojna, ki je komaj 30 let stara morala zapustiti otroke v starosti treh mesecev, šest in enajst let. Bila je dobra mati in žena, verna, saj je rada hodila k sv. maši in zakramentom ter je tako rada molila z otroki. Kot dekle je rada igrala na društvenem odru Prosvetnega društva in pomagala prepisovati vloge. Lepo gesto so napravili domači trgovci, ki so v znak sožalja zaprli trgovine in so se vsi udeležili cerkvenih obredov in pogreba. Čudna usoda zasleduje to družino. Tudi oče Janeza Podhostnika je ubil neki pijan čevljar, imenovan »leseni Jura«, in sicer leta 1914, in tudi sestro Marijo, trgovko, so enkrat napadli roparji, ko sta se imela z možem trgovino v Višnjici na Zgrebčevem. Takrat jih je pregnala z orožjem. Vsem žalujočim naše sožalje — rajna pa naj uživa večni mir in pokoj!

Lastnik mlatilnice umrl. Pred dnevi je umrl v soboški bolnišnici 40 letni lastnik mlatilnega stroja Sedonja Janez iz Rakičana, ki se je ponesrečil pri mlatitvi, ker ga je zgrabil parni stroj ter mu prizadel smrtno nevarne poškodbe. Naj mu bo zemljica lahka!

Umrl v visoki starosti. V nedeljo, 11. avgusta, je v lepi starosti 77 let umrl v Soboti posestnik in tesarski mojster Števančec Anton, ki je bil zelo dober človek in vnet gasilec, zato ga je na zadnji poti spremljalo mnogo ljudi. Naj počiva v miru!

Smrtna kosa v Galiciji pri Celju. V sredo zjutraj se je nenadoma ob zvonjenju zvonov razširila žalostna vest, da je umrla pridna in skrbna žena Marija Podvršnik, posestnica v Hramšah 29, ki je še razmeroma mlada morala zapustiti to solzno dolino v starosti 45 let. Rajna, ki je bila vzor delavnosti in potrpežljivosti, si je ob strani svojega moža ustanovila, odnosno uredila lep domček, v kojem je vladal pravi red, snaznost in domačnost. S preobilnim delom in trpljenjem si je nakopala neozdravljivo bolezen vodeniko, kateri je sedaj, ko bi imela uživati sadove svojega dela in truda, podlegla. Na zadnji poti smo rajno spremili na Veliko Gospojnico. Za zemeljskim trpljenjem je nastopila boljše življenje, katero si je v polni meri zaslužila. Naj ji bo domača zemljica lahka! Žalujočemu možu in sinu naše sožalje! — V petek, 9. avgusta, smo pa pokopali gospodarja velikega Matkovega posestva

Janeza Polaka, ki je umrl v visoki starosti 80 let. Rajni Matkov oče je bil tudi vzor delavnosti in pridnosti, ki je vkljub pohabljenosti opravljal vsa težka dela do pozne starosti. S svojo še živečo ženo sta vzgojila in preskrbela osem otrok. Ko mu je pred dobrimi devetimi leti umrl ljubljani sin Matevž, je slednjega smrt tako porazno vplivala na očeta, da od takrat ni bil več trdnega zdravja. Hudo preizkušenemu možu bo di ohranjen trajen spomin, ostalim domačim pa naše sožalje!

Pogreb najstarejšega farana. V Rečici ob Savinji smo položili k večnemu počitku v nedeljo najstarejšega farana, posestnika Franca Premož, p. d. Pongartnikovega očeta iz Doluho, rojenega leta 1848, ki bi bil čez nekaj mesecev dopolnil 92 let. Pogreb je vodil g. dekan in monsignor Alfonz Požar z dvema gg. duhov-

nikoma. Udeležba je bila zelo številna. Vsi sosede rajnega, bližnji in daljni sorodniki, prijatelji in znanci so spremili rajnega v cerkev in na pokopališče ter mu s tem skazali zadnjo čast in se poslovili od njega. Rajni je bil rodom iz Ljubnega. Leta 1879. se je priženil v Doluho na takratno bomo posestvo, katerega je s svojo leta 1924. umrlo ženo zelo izboljšal. Pridno in varčno ter trezno je gospodaril, da je tudi preskrbel svojim šestim otrokom lasten kruh, najmlajšemu sinu je pa prepustil vodstvo posestva v dobrem upanju, da ostane njegov vreden naslednik. Živel je vedno kot dober katoličan in rad je prejemal sv. zakramente, zato ga tudi smrt ni našla nepripravljenega. Radodaren je bil siromakom, čislal od sosedov in od svojih otrok. Naj ostane blagi mož v trajnem spominu! — Žalujočim naše sožalje!

Dopisi

Dravsko polje

Trniče na Dravskem polju. Z letošnjo žitno letino nismo nič kaj zadovoljni. Toče čez leto sicer ni bilo, pač pa je neprestano deževno vreme močno škodovalo. Žito je cvetelo v dežju in še dozorevalo v mokrem. Ajda se kaže nekoliko bolje. Če bo vreme sončno in jesen topla, bo mogoče bogato obrodila, da bo vsaj nekoliko nadomestila slabo žitno letino. Vremenske neprilike, predvsem stalno deževje in hladno vreme, so občutno škodovala krompirju, tako da bo tudi pridelek krompirja mnogo manjši. Cena krompirja je 75 par za 1 kg. V primeru s cenami stvari, ki jih kmet potrebuje, je cena krompirja, glavnega pridelka Dravskega polja, dokaj nizka. Dan za dnem čitamo, da je banska uprava dovolila zvišanje cen raznemu specerijskemu blagu in s tem omogočila večji zaslužek trgovcu — zakaj se pa kmetiskim pridelkom ne da primerna cena?!

Slovenska Krajina

Sobota. (Prekmurski prospekt.) Tujskoprometna zveza »Putnik« v Mariboru je v sodelovanju s Tujskoprometnim društvom v Soboti izdala lep turistično-propagandni prospekt za Soboto in Prekmurje. Prospekt, ki je bil tiskan v bakrotisku, ima obliko petdelnega folderja. Naslovná stran je večbarvna, prav tako tudi orientacijska karta Prekmurja na zadnji strani. Ostali slikovni del prospekta je tiskan v enobarvnem bakrotisku v temnomodrem tonu; besedila je pol-drugo stran, in sicer ločeno v slovenskem, srbohrvatskem in nemškem jeziku. Skupna naklada prospekta znaša 20.000 izvodov. Slike v prospektu so zelo posrečeno izbrane in predstavljajo zanimive motive iz Sobote in iz posameznih predelov Slovenske Krajine.

Petanjci. (Zveza Slovenske Krajine z ostalo Slovenijo.) V četrtek, 8. avgusta, je bil veličasten petanjski most, ki je dolg 104 m in širok 6,50 m, izročen prometu. Otvoritev sedaj ni bila bučna, ker se bo slovesna blagoslovitev izvršila v bliž-

nji bodočnosti, a vendar se je zbralo precej ljudi, ki so temu vplevažnemu dogodku prisostvovali. Most je izročil prometu tehnični vodja g. inž. Skoberne. Gradnja mostu samega je stala približno 2.640.000 din, a premostitev Mure in poplavljenega ozemlja s cesto vred pa stane nad šest milijonov dinarjev. Ta most je zelo važen ne samo za gornje Prekmurje, temveč za vse Prekmurje, ker se je sedaj promet razen veržajškega mostu, ki je pa že v zelo slabem stanju, vršil samo preko brodov, ki pa za večji promet niso ravno najbolj primerni.

Turnišče. V četrtek, 15. avgusta, smo imeli največje prošenje, na katero je prihitelo od blizu in daleč mnogo ljudi, da se poklonijo Mariji pod črnim logom. Ta dan je pridigal nedeljski novomašnik g. Ivan Magdič. — Dela pri našem farno-prosvetnem domu se bližajo koncu in se bo na Malo mašo izvršila slovesna blagoslovitev, kar že vsi težko pričakujemo. — Z žalostjo smo sprejeli na znanje vest, da je naš rojak g. Stefanec zopet resneje zbolel ter je odšel v ljubljansko bolnišnico iskat ljubega zdravlja. Priporočamo ga v molitev!

Motovilec. Kakor povsod drugod, tudi pri nas mlatimo in s tem dovršujemo najvažnejše letno delo. S pridelkom smo še kolikor toliko zadovoljni, čeprav je znatno slabši od lanskega. Pri mlatitvi je pomagal tudi 16 letni posestnikov sin Frumen Jožef, a pri tem je imel smolo ter je po nesrečnem naključju padel z mlatilnice in si zlomil nogo.

Murski Črnci. Komaj začne krompir in koruza zoreti, so že poljski tatovi pridno na delu. Posestniku Sercu so že izkopali preko 400 jam krompirja, zato bi prosil oblast, da bi tudi tem zlikovcem posvečala več pozornosti, ker sicer nimamo nobenega veselja do dela.

Beltinci. Na praznik Velike maše, 15. avgusta, smo pri nas zopet imeli novomašno slovesnost, ki nam jo je pripravil salezijanski duhovnik-novomašnik g. Zorko Štefan iz Ižekovec, ki je dovršil bogoslovne študije v Italiji. Pridigal mu je

V dvorani Tirolčeve gostilne so sedeli pri dolgi mizi: na čelu sodnik, sodni kancelist in pisar, zraven teh pa podklanjski župan in dva občinska moža. Med kupci je bilo več Končnikovih upnikov, tucat kmetov iz spodnjih krajev, nekaj obrtnikov iz bližnjega mesta in več tujcev. Največ je bilo radovednežev.

Bližu uradnih gospodov je sedel advokat doktor Hudnik, ki ga je sodišče bilo postavilo za konkurznega upravitelja, tako da je blizu šest tednov že upravljal gospodarstvo na Ledinah. Tega so smatrali za prvega kupca in za bodočega lastnika Ledin. Saj je sam že večkrat dejal, da kmetije na Ledinah ne izpusti. On je tudi bil, ki je dosegel, da posestva niso visoko cenili, ampak določili izključno ceno le na petdeset tisoč, čeprav je bilo posestvo z vsemi raznimi napravami, v katere je bil Končnik zabil težke tisočake, med brati vredno precej več. Advokat je računal, da bo posestvo poceni dobil, potem pa razkosal in na drobno prodal pa pri tem mastno zaslužil.

V Podklancu bi bili ljudje Ledine vsakemu prej privoščili kakor advokatu; bili pa so prepričani, da drugega kupca ne bo, ki bi bil advokatu kos.

Čisto v zadnjem kotu je sedelo pri mizici zraven okna več bajtljarjev, med njimi Špetinov Matija in njegov brat Blaž. Matiju med tolikimi ljudmi ni bilo kaj prida pri sreči. Da bi mu nikomur ne bilo treba gledati v lice, se je s hrbtno naslonil na mizico in nameril svoj daljno-

gled na križ v oknu ter kupal po bližnjih hribih. Tisti okoli njega so ga imeli za norca in so ga dražili:

»He, Matija, kaj pa vidiš na Brinjevi gori? Ali iščeš zajce ali dečle?«

»Osle!«, jim je zabrusil. »Pa so vsi k Tirolcu odšli.«

Vse se je zakrohotalo. Vtem je zacingljal gospod sodnik. Prebral je obširen spis, v katerem je bilo popisano, kaj vse pride na licitacijo in na koliko je kaj cenjeno. Potem se je začela dražba. Kancelist je stopil na stol in je zaklical:

»Ledinekovo posestvo v Podklancu se daje za petdeset tisoč kron.«

»Dam jaz!« se je hitro oglasil doktor Hudnik.

Naglo so sledile še druge ponudbe, ki so nagnale ceno na šestdeset tisoč kron. Dva Končnikova upnika sta pridala še pet tisoč kron. Potem je šlo počasneje. Ponudbe so se dvigale le po stotakih, največ je bilo, ko je nekdo ponudil tri sto kron več; vendar so prignali že na devet in šestdeset tisoč kron.

Tedaj je advokat je enkrat mogočno mahnil, da bi oplašil druge licitante, in je ponudil sedemdeset tisoč kron. Za lepo posestvo z žago in opekarno tudi to še ni bilo mnogo. Vendar je bilo videti, da nihče ne bo več ponudil. Kancelist je vprašal:

»Ali da kdo več? — Sedemdeset tisoč k prvemu, sedemdeset tisoč k drugemu...«

(Dalje sledi)

let dalje. Cejlončani so najboljši odjemalci tujegega tobaka. Po javnih lokalih imajo posebne zažigalne vrvice, kjer prižigajo gostje svoje pipe ali cigarete, da tako prihranijo na vžigalcah. Meter dolga vžigalna vrvice gori šest ur.

»Poljski dom« v Londonu. Pred nedavnim je kentski vojvoda na svečan način odprl »Poljski dom« v Londonu. Svečanosti se je udeležil tudi zunanji minister lord Halifax, ki je imel pri tej priliki govor, v katerem je poudaril odločenost Poljske, da se bori za svoj narodni obstoj.

20.000 italijanskih delavcev bo dobilo delo v nemški industriji, kakor to določa sporazum, ki je bil sklenjen med fašistično zvezo in med nemškimi ministrstvom za delo,